

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy dać pierwszeństwo zasadzie przechowywania danych osobowych w formie umożliwiającej identyfikację osób, których dane dotyczą, przez czas nie dłuższy niż jest to konieczne do celów, dla których dane zostały zgromadzone lub dla których są dalej przetwarzane, przewidzianej w art. 6 lit. e) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r.⁽¹⁾ transponowanej dekretem ustawodawczym nr 196 z dnia 30 czerwca 2003 r., w konsekwencji czego zasada ta stoi na przeszkodzie systemowi jawności wdrożonemu poprzez rejestr spółek przewidziany w pierwszej dyrektywie 68/151/WE Rady z dnia 9 marca 1968 r.⁽²⁾ oraz prawo krajowe w art. 2188 kodeksu cywilnego i w art. 8 ustawy nr 580 z dnia 29 grudnia 1993 r. w zakresie w jakim wymaga on aby każdy mógł poznać wynikające z niego dane dotyczące osób fizycznych, bez ograniczeń czasowych?
- 2) Czy art. 3 pierwszej dyrektywy 68/151/WE Rady z dnia 9 marca 1968 r. pozwala, aby w odstępstwie od nieograniczonego czasu i nieokreślonych adresatów danych jawnie dostępnych w rejestrze spółek, dane nie były objęte „jawnością” w takim podwójnym znaczeniu, lecz były dostępne jedynie przez ograniczony czas lub jedynie dla określonych adresatów, na podstawie oceny poszczególnych przypadków przez podmiot administrujący danymi?

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

⁽²⁾ Pierwsza dyrektywa 68/151/WE Rady z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności w całej Wspólnocie, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników jak i osób trzecich (Dz.U. L 65, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Cantabria (Hiszpania) w dniu 7 sierpnia 2015 r. – Liberbank, S.A./Rafael Piris del Campo

(Sprawa C-431/15)

(2015/C 354/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Cantabria – Sección 4

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Liberbank, S.A.

Strona pozwana: Rafael Piris del Campo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z zasadą braku związania, zawartą w art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, ograniczenie skutków wstecznych stwierdzenia nieważności zawartej w umowie kredytu z konsumentem klauzuli dolnego progu z uwagi na jej nieuczciwy charakter?
- 2) Czy jest zgodne z zasadą braku związania, zawartą w art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, utrzymanie skutków wywieranych przez uznaną za nieważną z uwagi na jej nieuczciwy charakter klauzulę dolnego progu zawartą w umowie kredytu z konsumentem?

- 3) Czy jest zgodne z zasadą braku związania, zawartą w art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, ograniczenie w czasie skutków wstecznych stwierdzenia nieważności z uwagi na jej nieuczciwy charakter klauzuli dolnego progu zawartej w umowie podpisanej z konsumentem z uwagi na ocenę ryzyka poważnych zakłóceń mających przełożenie na gospodarczy porządek publiczny i dobrą wiarę?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzedzające pytanie, czy w wypadku powództwa indywidualnego o stwierdzenie nieważności warunku zawartego w umowie z konsumentem z uwagi na jego nieuczciwy charakter jest zgodne z art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich domniemanie ryzyka poważnych zagrożeń przekładających się na gospodarczy porządek publiczny, czy też należy oceniać i ważyć je z uwzględnieniem konkretnych danych ekonomicznych, z których wynikać będą makroekonomiczne reperkusje przyznania skutków wstecznych stwierdzeniu nieważności nieuczciwego warunku?
- 5) Z kolei, czy w przypadku powództwa indywidualnego o stwierdzenie nieważności warunku zawartego w umowie z konsumentem z uwagi na jego nieuczciwy charakter jest zgodna z art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. [w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich], ocena ryzyka poważnych zagrożeń przekładających się na gospodarczy porządek publiczny w oparciu o skutki gospodarcze, jakie miałyby wystąpienie z indywidualnym powództwem przez dużą liczbę konsumentów? Czy też przeciwnie, należy ocenić to ryzyko w oparciu o skutki gospodarcze dla gospodarki konkretnego powództwa indywidualnego, z którym wystąpił konsument?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy zgodna z art. 6 i 7 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich jest abstrakcyjna ocena zachowania jakiegokolwiek podmiotu gospodarczego w celu oceny dobrej wiary?
- 7) Czy przeciwnie, konieczne jest, aby owa dobra wiara była badana i oceniana w każdym konkretnym przypadku z uwzględnieniem konkretnego zachowania danego podmiotu gospodarczego przy zawieraniu umowy i wprowadzaniu nieuczciwego warunku do umowy, zgodnie z wykładnią art. 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-433/15)

(2015/C 354/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o:

- a) stwierdzenie, że poprzez niezapewnienie, by dodatkowa należna opłata w związku z uzyskaną we Włoszech produkcją przekraczająca kwotę krajową począwszy od pierwszego roku rzeczywistego nałożenia dodatkowej opłaty we Włoszech (1995/1996) do ostatniego roku, w którym stwierdzono we Włoszech produkcję pozakwotową (2008/2009), została faktycznie pobrana od poszczególnych producentów przyczyniających się do nadwyżki produkcji, oraz zapłacona w odpowiednim terminie, po wcześniejszym powiadomieniu ich o kwocie należnej od nabywcy lub producenta w przypadku bezpośredniej sprzedaży, lub w razie nie zapłacenia opłaty w odpowiednim terminie, ustalona i ewentualnie wyegzekwowana od tychże nabywców lub producentów, rząd włoski uchybił zobowiązaniom, wynikającym z odpowiednich przepisów prawa Unii, obowiązujących w odnośnych latach, a w szczególności art. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 3950/92 ⁽¹⁾; art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1788/2003 ⁽²⁾; art. 79, 80 i 83 rozporządzenia (WE) 1234/2007 ⁽³⁾; a także w zakresie przepisów wykonawczych, art. 7 rozporządzenia (WE) nr 536/1993 ⁽⁴⁾; art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽⁵⁾ oraz wreszcie, art. 15 i 17 rozporządzenia (WE) nr 595/2004 ⁽⁶⁾;